

Arrest

nr. 261 923 van 8 oktober 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, die tevens verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. 261 841 (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. 261 920 (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 januari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 27 januari 2020 om internationale bescherming. Op 26 april 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 september 1979 te San Salvador. U bent sinds 3 juni 2005 gehuwd met A. C. L. D. L. (...). Samen hebben jullie twee kinderen: L. N. L. L. (...), geboren op 18 maart 2006 te San Salvador, en F. A. L. L. (...), geboren op 8 juli 2017 te San Salvador. U hebt in El Salvador universitaire studies openbare boekhouding gevolgd, maar u hebt deze opleiding niet afgemaakt.

U woonde sinds 1987 in Barrio San Jacinto, San Salvador op het adres Calle Lara, Pasaje Los Higueros, casa 183, comunidad San Francisco nummer 2. In de wijk waar u woonde was de bende MS actief. Sinds 2003 werkte u voor het bedrijf A. S. (...). U werkte hier initieel als assistent van de beheerder en vervolgens als beheerder. Naast uw job leende u soms geld uit aan uw werknemers of andere personen, en verdiende u zelf aan de interesten die ze u betaalden.

Op 29 november 2019 vond er een confrontatie plaats in de wijk waar u woonde. Toen alles weer normaal leek, ging uw echtgenote zwemmen met de kinderen. Nadat ze teruggekeerd waren, liet uw echtgenote de deur naar uw huis open. Uw echtgenote zag hoe er rond vijf uur in de namiddag een persoon binnenkwam, een wapen opraapte in de tuin en terug wegging. Op 30 november 2019 kwam uw echtgenote in de voormiddag terug van de markt met de kinderen en merkte ze dat er op de muur van uw huis in grote letters 'dood aan de verraders' was geschreven. Ze belde u om te vertellen wat er was gebeurd. Toen u rond drie uur in de namiddag thuiskwam, werd u benaderd aan de ingang van uw woning door een vrouw die u een telefoon gaf. De persoon aan de telefoon, zei dat u sprak met de Mara Salvatrucha, bedreigde u en zei u dat dat u geen aangifte mocht indienen bij de politie want dat ze dit zouden ontdekken. Terwijl u aan het telefoneren was, deed de vrouw die u de telefoon had gegeven een bedreigend teken naar uw echtgenote. Na het telefoontje gaf u de telefoon terug aan de vrouw, waarop ze vertrok.

U diende vervolgens op 4 december 2019 uw ontslag in. Op 11 december 2019 ging u naar een politiekantoor ver van uw huis om klacht in te dienen. Ze verwezen u daar door naar het parket, waar u klacht ging indienen op 12 december 2019, en u moest zich op 13 december 2019 opnieuw presenteren met uw echtgenote bij het parket voor meer details aan te geven.

Op 18 december 2019 kocht u jullie vliegtickets naar België. Op 15 januari 2020 stopte u met werken. Jullie verlieten El Salvador op 20 januari 2020 en vlogen via Spanje naar België, waar jullie zijn aangekomen op 21 januari 2020. Jullie dienden vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 27 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: het paspoort van u, uw echtgenote en uw kinderen, de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, nieuwsartikelen, een foto van de muur van uw huis, de aangifte die u deed bij het Openbaar Ministerie. Op 14 december 2020 bezorgde u het CGVS via e-mail nog een foto van het aankoopbewijs van uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen verklaart u dat men in uw land op gelijk welk moment confrontaties tussen politie en bendeleden kan hebben. U slaagt er evenwel niet in een indicatie te geven hoe frequent dit in uw buurt gebeurde. U vertelt dat wanneer de politie patrouilleren doet, dat het dan tot confrontaties komt, dat de bendeleden dan op de vlucht slaan en zich gewoonlijk gaan verstoppen. U ontkent dat de politie regelmatig in uw buurt patrouilleerde (CGVS, p. 16). Op 29 november 2019 komt het tot zo een confrontatie in uw buurt, waarbij uw vrouw zo bang is dat ze zich opsluit voor haar veiligheid en die van de kinderen. Maar uiterekend die namiddag laat ze dan de buitendeur openstaan (CGVS, p. 15). Dat zij na een confrontatie die niet regelmatig voorkomt zo onvoorzichtig is om de buitendeur open te laten staan, is hoogst eigenaardig. Aansluitend merkt de bende uw huis aan en bedreigen ze jullie persoonlijk en jullie reactie daarop zou geweest zijn uiterekend in het aangemerkte huis u op te sluiten. Uw poging tot opheldering hierover stelt dat jullie geen garantie zouden hebben dat de bende hun bedreigingen niet zouden nakomen, zelfs indien jullie naar een locatie van een rivaliserende bende zouden gaan (CGVS, p. 18-19). Dat jullie in het aangemerkte huis bleven zitten tot aan jullie vertrek, kan toch als zeer bedenkelijk beschouwd worden.

Verder kunnen de verklaringen van uw echtgenote over de man die een wapen kwam oprapen in uw tuin niet overtuigen. Zo verklaart ze dat, toen ze thuis kwam op 29 november 2019 rond vier uur in de namiddag, ze het wapen niet zag liggen, ondanks het gegeven dat ze eerst door de tuin moest passeren om het huis binnen te gaan. Zij weet dit aan het feit dat er in de tuin planten stonden die alles bedekken (CGVS (...)B, p. 15). Nochtans zou de man binnengekomen zijn en kon hij het wapen onmiddellijk vinden (CGVS (...)B, p. 15). U beschreef zelf uw tuin als een ruimte van een meter breed en drie meter lang en verder was het een binnenruimte van drie meter op drie meter waarop de kinderen speelden. De kinderen waren al een uur buiten aan het spelen geweest en hadden dat wapen evenmin opmerkt (CGVS, p. 17). Dat die man 'min of meer geweten zou hebben' waar het wapen zou liggen, terwijl hij het over een muur van twee meter hoog en drie meter lang heeft moeten gooien (CGVS (...)B, p. 15), is hoogst onwaarschijnlijk. Uw echtgenote verklaart voorts de man na dit incident nog eens te hebben teruggezien (CGVS (...)B, p. 12), terwijl u stelde dat noch u, noch uw echtgenote na het incident nog buitenkwamen en bijgevolg ook niet konden vaststellen of die persoon nog rondliep in de buurt (CGVS, p. 17). Dit komt jullie geloofwaardigheid hoegenaamd niet te goede. Overigens kunnen de verklaringen van uw echtgenote over het terugzien van deze persoon niet eens overtuigen. Gevraagd om te vertellen over de keer dat ze deze man terugzag, antwoordt uw echtgenote simpelweg nee (CGVS (...)B, p. 12). Gevraagd waarom ze hierover niet kan vertellen, verkondigt ze dat jullie na het incident opgesloten zaten in huis en om geen enkele reden nog naar buiten gingen, maar ze vervolgens één keer naar de

markt ging en hem toen opnieuw zag, maar zich de exacte datum niet kan herinneren. Erop gewezen dat er geen exacte datum werd gevraagd, maar ze gewoon moet vertellen wat er gebeurde, stelt ze dat er geen verbale bedreigingen werden geuit, om vervolgens, compleet naast de kwestie, verder uit te wijden dat ze het gevoel had dat jullie dagelijks in het oog gehouden werden, dat de druk die jullie ondervonden indrukwekkend was en ze het gevoel had dat ze geen voet uit het huis mocht zetten omdat ze bang was dat er iets zou gebeuren (CGVS (...)B, p. 12-13). Pas wanneer de vraag haar nog een derde maal wordt gesteld én verduidelijkt, antwoordt ze dat zij daar bij die locatie aan het patrouilleren waren (CGVS (...)B, p. 13). Pas wanneer haar wordt gevraagd of toen ze de man terugzag, de man haar ook had gezien, verkondigt ze dat de man 'schoonmoeder' tegen haar zei, alsof hij geïnteresseerd was in jullie dochter (CGVS (...)B, p. 14). Dat ze u hierover niets zou hebben verteld omdat u nog moest gaan werken (CGVS (...), p. 13), kan niet overtuigen. Zeker gezien het feit dat ze gewoonweg poneert dat ze het u niet wenste te vertellen, wanneer ze erop gewezen wordt dat ze ook niets aan u heeft verteld nadat jullie het land hadden verlaten (CGVS (...)B, p. 14). Overigens liet uw echtgenote het ook na om hierover iets te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is tevens opmerkelijk dat u beweert dat jullie leefden als gevangenen in jullie eigen woning (CGVS, p. 14, 17). U bent echter blijven doorwerken tot 15 januari 2020, zonder problemen (CGVS, p. 8, p. 18). Gevraagd om welke reden uw echtgenote buitenkwam, haalt u geen enkele reden aan waarom ze nog is buitengekomen, maar benadrukt u dat ze een gevangene was in haar huis, en dat ze als ze zou besluiten het huis te verlaten, ze haar gemakkelijker zouden kunnen laten verdwijnen, ontvoeren of vermoorden en dat jullie daarom besloten om als gevangenen thuis te zitten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaart dan weer initieel dat toen het incident zich voordeed, het moeilijk was om naar de markt te gaan en dat ze om de twee weken ging zodat ze niet altijd op straat zou moeten gaan vermits ze sinds het incident thuis met de kinderen opgesloten zat (CGVS (...)B, p. 6). Echter later verkondigt ze dan weer dat ze om geen enkele redenen nog naar buiten ging en nog één keer naar de markt ging (CGVS (...)B, p. 13). Wanneer ze gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, herhaalt ze slechts dat ze opgesloten zat en dat ze een keer boodschappen is gaan doen twee weken na het incident en nog een keer ongeveer een week voor jullie vertrek (CGVS (...)B, p. 17), wederom iets anders dan ze al verklaard had. Dat jullie ook hier geen coherente verklaringen over weten af te leggen, doet nog verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Ook over de aangifte die u ging doen in verband met uw problemen leggen jullie geen overeenstemmende verklaringen af. Aan het CGVS verklaarde u dat u de aangifte indiende op 12 december 2019 en ze u toen zeiden dat ze het gingen doorsturen naar de verantwoordelijke voor de opvolging. Op 13 december 2019 ging u vervolgens samen met uw echtgenote naar de plaats waar u meer details kon geven. Gevraagd waar u deze aangifte juist hebt ingediend, verklaarde u dat het bij het parket-generaal was van de republiek El Salvador (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of u vòòr u naar het parket ging ook naar de politie was geweest, bevestigt u dat u dit inderdaad al had gedaan op 11 december 2019, maar ze u daar vertelden dat het beter was om naar het parket-generaal te gaan (CGVS, p. 18). Ook uw echtgenote verklaart initieel dat de aangifte werd ingediend op 12 december 2019, maar zij stelt dat u op 12 december 2019 naar een politiecentrum ging, en u daar vervolgens werd doorgestuurd naar het parket (CGVS (...)B, p. 10-11), en dus niet daags tevoren op 11 december 2019 zoals u beweerde. Dat jullie ook hier geen coherente verklaringen over weten af te leggen, haalt de geloofwaardigheid van jullie problemen nog verder onderuit. Dat u het overigens naliert om iets in de klacht te vermelden van het incident van 29 november 2019, terwijl jullie dit beiden aanhalen als de concrete aanleiding van jullie problemen, komt jullie geloofwaardigheid hoegenaamd niet ten goede. Daarbij heeft het bewijs dat u neerlegt van uw aangifte een hoog gesolliciteerd karakter, aangezien erin te lezen valt dat u het heeft gekregen om het voor te leggen in België. U stelt verder ook geen enkele moeite te hebben gedaan om deze beweerde aangifte verder op te volgen, terwijl van u verwacht kan worden dat, indien u werkelijk vreesden voor jullie levens, u ook enige moeite doet om uw zaak verder op te volgen bij de autoriteiten van uw land (CGVS, p. 14).

Ook leggen u en uw echtgenote verschillende verklaringen af over het telefoontje dat u zou hebben moeten aannemen op 30 november 2019. U beweert namelijk dat er tijdens dit telefoontje expliciet tegen u werd gezegd dat u sprak met iemand van de Mara Salvatrucha (CGVS, p. 15). Echter, gevraagd aan uw echtgenote of er aan de telefoon gezegd is of het een bendelid was met wie u sprak, stelt ze eerst onomwonden van niet (CGVS (...)B, p. 16). Wanneer haar er vervolgens op gewezen wordt dat u verklaard hebt dat dit wel aan de telefoon werd gezegd, wendt ze eerst voor niet exact gehoord te hebben wat er aan de telefoon werd gezegd, alvorens het haar plots te binnen zou schieten dat u haar inderdaad hebt verteld dat het de Mara Salvatrucha was die u aan de lijn had (CGVS (...)B, p. 16). Deze bijstelling kan echter niet overtuigen, zeker gezien uw echtgenote ook bij de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde dat het wellicht om de MS gaat (DVZ verklaringen 30 juni 2020 (...)B, p. 2, punt 5).

Tot slot moet er ook worden opgemerkt dat uw houding na uw vertrek niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U reisde via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat er benedeleden aanwezig zouden zijn in Spanje (CGVS, p. 11), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat de vrees die u aanhaalt in verband met uw dochter, L. N (...), dat benedeleden haar gaan achtervolgen, zich zouden kunnen gaan interesseren in haar en haar als hun vrouw inschakelen (CGVS, p.19), louter hypothetisch is. Noch u, noch uw echtgenote, noch uw dochter zijn namelijk aangesproken door benedeleden over uw dochter (CGVS, p. 19). Dat uw vrouw dan nog beweert dat de man die het wapen in jullie tuin was komen oprapen 'schoonmoeder' tegen haar zei, alsof hij geïnteresseerd was in jullie dochter, toen ze hem terugzag ongeveer een week voor uw vertrek en zij dit niet eens aan u vertelde, ook niet na jullie vertrek uit het land (CGVS (...)B, p. 14), is hoegenaamd niet geloofwaardig (cfr. supra).

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen: de paspoorten van u, uw echtgenote en jullie kinderen, de identiteitskaarten van u en uw echtgenote en het aankoopbewijs van uw vliegtickets hebben slechts betrekking op uw reisweg en identiteit. Elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De door u neergelegde nieuwsartikelen houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in uw land en incidenten in de wijk waar u woonde (CGVS, p. 13). Ook aan de foto die u neerlegt van het opschrift dat de benedeleden op uw muur zouden hebben getekend kan weinig bewijswaarde worden toegekend. Foto's uit private bron bieden namelijk geen enkele garantie over de echtheid van wat erop afgebeeld staat.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote, A. C. L. D. L. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 juni 1980 te Cuscatlan. U bent in El Salvador tot de negende graad naar school geweest. U bent sinds 2005 gehuwd met J. A. L. F. (...) en woonde sinds uw huwelijk samen in Barrio San Jacinto, San Salvador. Samen hebben jullie twee kinderen: L. N. L. L. (...), geboren op 18 maart 2006 te San Salvador, en F. A. L. L. (...), geboren op 8 juli 2017 te San Salvador.

Op 29 november 2019 vond er een schietpartij plaats in de wijk waar jullie woonden. In de namiddag ging u met uw kinderen weg, en nadat u was teruggekeerd zag u hoe er rond vijf uur in de namiddag een man de tuin binnenkwam en een wapen weghaalde. Op 30 november 2019 vertrok u met de kinderen naar de markt om zeven uur s’ ochtends. Toen jullie terugkeerden, merkte u dat er op de muur van uw huis ‘dood aan de verraders’ was geschreven. U ging naar binnen met uw kinderen en belde naar uw echtgenoot. Toen uw echtgenoot die dag rond drie uur ’s middags thuis kwam, werd hij benaderd door een vrouw die hem een telefoon gaf. Aan de telefoon werd uw echtgenoot bedreigd, en werd hem gezegd dat jullie in de gaten werden gehouden en dat indien hij naar de politie zou gaan, ze jullie zouden doden. Terwijl uw echtgenoot telefoneerde maakte de vrouw die hem de telefoon had gegeven een bedreigend gebaar met haar hand naar u.

Op 12 december 2019 wilde uw echtgenoot aangifte gaan doen bij een politiecentrum ver van waar jullie woonden, hij werd er echter naar het parket gestuurd waar hij vervolgens samen met u op 13 december 2019 aangifte indiende. Op 18 december 2019 kocht uw echtgenoot jullie vliegtickets naar België.

Ongeveer een week voor uw vertrek uit El Salvador, ging u met uw kinderen naar de markt en zag u de man die het wapen was komen oprapen in uw tuin terug. De man zei ‘schoonmoeder’ tegen u, alsof hij geïnteresseerd was in uw dochter.

Jullie verlieten El Salvador op 20 januari 2020 en vlogen via Spanje naar België, waar jullie zijn aangekomen op 21 januari 2020. Jullie dienden vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 27 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: het paspoort van u, uw echtgenoot en uw kinderen, de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, nieuwsartikelen, een foto van de muur van uw huis, de aangifte die u deed bij het Openbaar Ministerie. Op 14 december 2020 bezorgde uw echtgenoot het CGVS via e-mail nog een foto van het aankoopbewijs van uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de

facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw echtgenoot, J. A. L. F. (...). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:

"(...)"

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat ook uw twee neven, C. E. M. (...) en P. A. M. L. (...), een verzoek tot internationale bescherming indienden en er voor beiden een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 261 920, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 841. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen van mening zijn dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging van de adjunct-commissaris-generaal dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn er veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Meer nog, de bedreigingen werden erger en erger naarmate verzoekende partij klacht indiende en bescherming vroeg aan de El Salvadoraanse autoriteiten.”

Over de frequentie van de confrontaties tussen de politie en bendeleden in hun buurt stellen verzoekende partijen het volgende:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij verwacht dat verzoekende partij exact kan aangeven hoeveel incidenten er plaatsvonden tussen de bendeleden en de politie, terwijl dit een onderdeel uitmaakte van haar dagelijks leven en zij hier geen exact getal op plakken. Het huis van verzoekende partij was in een voetgangerssteeg, zij hoorde vaak gewerschoten van de gevechten tussen de bendeleden en de politie agenten maar zag ze niet. Zij hield aldus niet bij hoeveel keer zij dergelijke gewerschoten hoorde, het is ook niet ernstig dat te verwachten van haar.”

Met betrekking tot hun verklaringen over de man die een wapen zou zijn komen oprapen in hun tuin zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Dat verwerende partij de gang van zaken ‘onwaarschijnlijk’ vindt, betekent niet dat het niet op die manier gebeurd zou zijn. De echtgenote van verzoekende partij lette er niet elke keer op wat er in haar tuin lag. De man die het pistool kwam oprapen, wist waar hij naar op zoek was en waar het ongeveer lag. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat hier zo onwaarschijnlijk aan zou zijn. Verwerende partij

baseert haar motivering op haar subjectief aanvoelen om dan te beslissen dat verzoekende partij niet de waarheid zou hebben verteld. Dit is bijzonder onredelijk.

Het verwijt dat de echtgenote van verzoekende partij bepaalde zaken niet zou hebben vermeld bij de DVZ is ook niet vreemd. Zowel verzoekende partij als haar echtgenote werden aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en er werd hen verzekerd dat zij op het gehoor bij het CGVS over voldoende tijd zouden beschikken om alles uitgebreid te vertellen. Het gaat dan ook niet op om verzoekende partij en haar echtgenote te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld op de DVZ."

Met betrekking tot de aangifte die zij zouden hebben gedaan in verband met hun problemen stellen zij vervolgens het volgende:

"Verzoekende partij heeft El Salvador verlaten omdat zij vreesde voor haar leven. Op dat ogenblik stond zij ook niet bij stil om alle bewijsstukken te verzamelen voor zij vluchtte. In België aangekomen bleek dat het CGVS documenten verwachtte als bewijs van haar vrees problemen. Dit is dan ook de reden dat zij een kopie van de klacht heeft opgevraagd en hierin vermeld wordt dat het aangevraagd werd voor een procedure in België. Dit betekent niet dat de inhoud ervan vals zou zijn.

Wat de datum betreft, merken verzoekende partij op dat het niet evident is om dergelijke details te onthouden en dat er rekening dient te worden gehouden met alle aspecten in het dossier en hetgeen zij hebben moeten doorstaan. Dat er een dag verschil is in de data, is allerminst een reden om het hele relaas in twijfel te trekken."

Waar de adjunct-commissaris-generaal vaststelt dat zij verschillende verklaringen hebben afgelegd over het telefoontje dat verzoeker op 30 november 2019 zou hebben moeten aannemen, repliceren verzoekende partijen als volgt:

"Het was verzoekende partij die het telefoontje had ontvangen, zij kent de meeste details ervan. Haar echtgenote heeft alles vernomen van haar en het is niet verwaonderlijk dat zij niet elk detail van het telefoontje kan navertellen."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verzoekende partij en haar gezin waren ten einde raad en wisten niet wat te doen. Zij konden evenmin rekenen op bescherming van hun eigen autoriteiten.

Dat de politie zelf corrupt is, blijkt tevens uit verschillende rapporten.

Zij staan immers gekend informatie over klachten door te spelen aan de benedeleden, zoals ook blijkt uit het Country Policy and Information Note van januari 2021: (stuk 3)

p. 78-80

(...)

De redenering en motivering van verwerende partij is dan ook bijzonder onzorguldig en toont een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij aan.

Dat verwerende partij de incidenten 'vreemd en weinig aannemelijk' vindt, doet geen afbreuk aan de gebeurtenissen hetgeen verzoekende partij ertoe gedwongen heeft om El Salvador te verlaten.

Verzoekende partij heeft uitgebreid uiteengezet wat haar is overkomen: p. 14-15 CGVS

(...)

Dat verzoekende partij niet veel informatie kan geven over de benedeleden, hoeft evenmin te verbazen, gezien zij zo weinig mogelijk met hen in contact trachtte te komen. Bovendien is het niet zo dat zij moet hun identiteit te koop lopen...

Verwerende partij kent duidelijk de werking van de bendes niet in EL Salvador en minimaliseert ten onrechte de vrees en de problemen van verzoekende partij. Zij vrees bij terugkeer dat de benedeleden haar zullen vermoorden, zoals zij ook aangaf op het gehoor.

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade."

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens verzoekende partijen hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na

deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij zonder gevaar voor hun leven naar El Salvador kunnen terugkeren.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en uit het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt de *Country Policy and Information Note “El Salvador: Fear of gangs”* van UK Home Office van januari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. Op 9 september 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor de bende *Mara Salvatrucha* (hierna: MS) die hen zou hebben bedreigd aan hun woonplaats in de wijk San Francisco in San Salvador. De aanleiding van hun problemen deed zich volgens verzoekende partijen op 29 november 2019 voor. Toen zou er in de voormiddag in hun wijk een schietpartij hebben plaatsgevonden tussen bendeleden en de politie. Verzoekster zou zich tijdens deze confrontatie met de kinderen thuis hebben opgesloten. In de namiddag, toen alles terug normaal leek, zou verzoekster op stap zijn geweest met de kinderen, die bij terugkomst op de patio voor het huis gingen spelen. Een uur later zou verzoekster gezien hebben hoe een man de tuin betrad via de deur die zij had opengelaten, daar een wapen opraapte en weer wegging. Toen verzoekster de volgende dag met de kinderen terugkwam van de markt, zou zij gemerkt hebben dat er op de muur van het huis in grote letters *“dood aan de verraders”* geschreven was. Zij zou daarop verzoeker hebben opgebeld om hem dit te melden. Toen verzoeker rond drie uur in de namiddag thuiskwam van zijn werk, zou hij aan de ingang van de woning benaderd zijn door een vrouw die hem een telefoon gaf. De persoon aan de andere kant van de lijn zou zich kenbaar hebben gemaakt als lid van de MS en verzoeker duidelijk hebben gemaakt dat ze hem en zijn gezin in de gaten hielden en dat hij geen aangifte mocht doen bij de politie want dat ze daar achter zouden komen. Terwijl verzoeker de telefoon beantwoordde zou de vrouw die hem de telefoon had aangereikt een bedreigend gebaar hebben gemaakt naar verzoekster. Nadat het bendelid zijn oproep beëindigd had, zou verzoeker de telefoon teruggegeven hebben aan de vrouw, die daarop zou zijn vertrokken. Verzoeker zou op 11 december 2019 naar een politiekantoor ver van zijn huis zijn gegaan om klacht in te dienen. Daar zou men hem doorverwezen hebben naar het parket-generaal, waar hij een klacht zou hebben ingediend op 12 december 2019 en zich de volgende dag opnieuw zou hebben moeten aanbieden met verzoekster om meer details te geven over de feiten. Verzoeker zou op 18 december 2019 de beslissing hebben genomen om samen met verzoekster en de kinderen hun land van herkomst te verlaten en vliegtickets hebben gekocht om naar België te reizen. Verzoekende partijen

verlieten El Salvador op 20 januari 2020 en reisden via Spanje naar België. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen zij te vrees dat zij zullen worden vermoord door de bende MS.

Ter staving van hun vluchtrelaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en identiteitskaarten, de paspoorten van hun kinderen, een foto van de voorgevel van hun woning, een krantenartikel, de aangifte die zij zouden hebben gedaan bij het openbaar ministerie en een aankoopbewijs van hun vliegtickets voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De door verzoekende partijen neergelegde identiteitsdocumenten kunnen dienen ter staving van hun identiteit en die van hun kinderen, die *in casu* niet wordt betwist doch geen betrekking heeft op de door hen aangevoerde feiten en vrees. Het aankoopbewijs kan dienen ter staving van hun reisweg, die *in casu* evenmin ter discussie staat. In het krantenartikel wordt blijkens verzoekers verklaringen verwezen naar de algemene situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen en incidenten in de wijk waar zij woonden. Hierin kan echter niets worden gelezen over de door verzoekende partijen ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten, die met het betrokken artikel dan ook niet worden aangetoond (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). Uit de foto kan op zich niet worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk het huis van verzoekende partijen betreft, noch kan blijken wanneer en waar deze foto genomen werd en door wie of in welke context het opschrift op de muur werd aangebracht. De aangifte, tot slot, bevat louter verzoekers verklaringen over de feiten waarop hij en verzoekster zich beroepen ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij het openbaar ministerie een verklaring heeft afgelegd kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die hierin worden vermeld. Bovendien heeft dit document duidelijk een gesolliciteerd karakter aangezien erin kan worden gelezen dat het op 12 februari 2020, en dus na het vertrek van verzoekende partijen uit El Salvador, werd opgesteld "*zodat het kan worden voorgelegd in België*". De argumentatie in het verzoekschrift dat zij er voor hun vertrek uit El Salvador niet aan gedacht hebben om alle bewijsstukken te verzamelen en een kopie van de klacht hebben opgevraagd toen in België bleek dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) documenten verwachtte als bewijs van hun problemen en vrees en dat dit niet betekent dat de inhoud ervan vals zou zijn, doet niets af aan het gesolliciteerde karakter van de neergelegde klacht, noch aan het gegeven dat hierin slechts verklaringen van verzoeker worden weergegeven.

Gelet op de uiterst beperkte bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de door hen voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen stelt de Raad na lezing van het administratief dossier en in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat aan de door verzoekende partijen ingeroepen feiten die aan de basis van hun vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst zouden liggen geen geloof kan worden gehecht.

Zo wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vooreerst terecht op het volgende:

"Om te beginnen verklaart u dat men in uw land op gelijk welk moment confrontaties tussen politie en bendeleden kan hebben. U slaagt er evenwel niet in een indicatie te geven hoe frequent dit in uw buurt gebeurde. U vertelt dat wanneer de politie patrouilleringen doet, dat het dan tot confrontaties komt, dat de bendeleden dan op de vlucht slaan en zich gewoonlijk gaan verstoppen. U ontkent dat de politie regelmatig in uw buurt patrouilleerde (CGVS, p. 16). Op 29 november 2019 komt het tot zo een confrontatie in uw buurt, waarbij uw vrouw zo bang is dat ze zich opsluit voor haar veiligheid en die van de kinderen. Maar uitgerekend die namiddag laat ze dan de buitendeur openstaan (CGVS, p. 15). Dat zij na een confrontatie die niet regelmatig voorkomt zo onvoorzichtig is om de buitendeur open te laten staan, is hoogst eigenaardig. Aansluitend merkt de bende uw huis aan en bedreigen ze jullie persoonlijk en jullie reactie daarop zou geweest zijn uitgerekend in het aangemerkte huis u op te sluiten. Uw poging tot opheldering hierover stelt dat jullie geen garantie zouden hebben dat de bende hun bedreigingen niet zouden nakomen, zelfs indien jullie naar een locatie van een rivaliserende bende zouden gaan (CGVS,

p. 18-19). Dat jullie in het aangemerkte huis bleven zitten tot aan jullie vertrek, kan toch als zeer bedenkelijk beschouwd worden."

Uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de adjunct-commissaris-generaal van verzoeker verwacht dat hij *"exact kan aangeven hoeveel incidenten er plaatsvonden tussen de bendeleden en de politie"*, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften poneren, doch wel dat hij daarvan een indicatie kan geven, zoals hem ook uitdrukkelijk werd gevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 16). Verzoekende partijen geven zelf aan dat zij vaak geweerschoten hoorden bij gevechten tussen de bendeleden en de politie, wat erop duidt dat zij zich van deze gevechten bewust waren toen ze plaatsvonden. Dat zij deze gevechten niet zagen, doet daaraan geen afbreuk. Wat er ook van zij, verzoekende partijen verklaren noch verschonen waarom verzoekster die bewuste namiddag de buitendeur liet openstaan en zij in het aangemerkte huis bleven wonen tot aan hun vertrek, niettegenstaande de door hen voorgehouden ernstige vrees omwille van de bedreigingen die zij daar zouden hebben gekregen.

Vervolgens dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partijen over de man die in hun tuin een wapen zou zijn komen oprapen niet overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Zo verklaart ze dat, toen ze thuis kwam op 29 november 2019 rond vier uur in de namiddag, ze het wapen niet zag liggen, ondanks het gegeven dat ze eerst door de tuin moest passeren om het huis binnen te gaan. Zij weet dit aan het feit dat er in de tuin planten stonden die alles bedekken (CGVS (...)B, p. 15). Nochtans zou de man binnengekomen zijn en kon hij het wapen onmiddellijk vinden (CGVS (...)B, p. 15). U beschreef zelf uw tuin als een ruimte van een meter breed en drie meter lang en verder was het een binnenruimte van drie meter op drie meter waarop de kinderen speelden. De kinderen waren al een uur buiten aan het spelen geweest en hadden dat wapen evenmin opmerkt (CGVS, p. 17). Dat die man 'min of meer geweten zou hebben' waar het wapen zou liggen, terwijl hij het over een muur van twee meter hoog en drie meter lang heeft moeten gooien (CGVS (...)B, p. 15), is hoogst onwaarschijnlijk. Uw echtgenote verklaart voorts de man na dit incident nog eens te hebben teruggezien (CGVS (...)B, p. 12), terwijl u stelde dat noch u, noch uw echtgenote na het incident nog buitenkwamen en bijgevolg ook niet konden vaststellen of die persoon nog rondliep in de buurt (CGVS, p. 17). Dit komt jullie geloofwaardigheid hoegenaamd niet te goede. Overigens kunnen de verklaringen van uw echtgenote over het terugzien van deze persoon niet eens overtuigen. Gevraagd om te vertellen over de keer dat ze deze man terugzag, antwoordt uw echtgenote simpelweg nee (CGVS (...)B, p. 12). Gevraagd waarom ze hierover niet kan vertellen, verkondigt ze dat jullie na het incident opgesloten zaten in huis en om geen enkele reden nog naar buiten gingen, maar ze vervolgens één keer naar de markt ging en hem toen opnieuw zag, maar zich de exacte datum niet kan herinneren. Erop gewezen dat er geen exacte datum werd gevraagd, maar ze gewoon moet vertellen wat er gebeurde, stelt ze dat er geen verbale bedreigingen werden geuit, om vervolgens, compleet naast de kwestie, verder uit te wijden dat ze het gevoel had dat jullie dagelijks in het oog gehouden werden, dat de druk die jullie ondervonden indrukwekkend was en ze het gevoel had dat ze geen voet uit het huis mocht zetten omdat ze bang was dat er iets zou gebeuren (CGVS (...)B, p. 12-13). Pas wanneer de vraag haar nog een derde maal wordt gesteld én verduidelijkt, antwoordt ze dat zij daar bij die locatie aan het patrouilleren waren (CGVS (...)B, p. 13). Pas wanneer haar wordt gevraagd of toen ze de man terugzag, de man haar ook had gezien, verkondigt ze dat de man 'schoonmoeder' tegen haar zei, alsof hij geïnteresseerd was in jullie dochter (CGVS (...)B, p. 14). Dat ze u hierover niets zou hebben verteld omdat u nog moest gaan werken (CGVS (...), p. 13), kan niet overtuigen. Zeker gezien het feit dat ze gewoonweg poneert dat ze het u niet wenste te vertellen, wanneer ze erop gewezen wordt dat ze ook niets aan u heeft verteld nadat jullie het land hadden verlaten (CGVS (...)B, p. 14). Overigens liet uw echtgenote het ook na om hierover iets te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met het algemene betoog dat verzoekster er niet elke keer op lette wat er in haar tuin lag en dat de man die het pistool kwam oprapen wist waar hij naar op zoek was en waar het ongeveer lag, blijven verzoekende partijen daartoe in gebreke. In het licht van de concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen van de adjunct-commissaris-generaal kunnen verzoekende partijen er niet mee volstaan deze motivering af te doen als gebaseerd op een *"subjectief aanvoelen"* van de adjunct-commissaris-generaal.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn of haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). *In casu* wijst de adjunct-commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat zij de man die op 29 november 2019 in de tuin een wapen kwam oprapen nadien nog eens heeft teruggezien ongeveer een week voor haar vertrek. De omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en dat haar verzekerd werd dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen, kan hiervoor in dezen geen verschoning bieden. Van verzoekster, die bij de DVZ gevraagd werd een kort doch volledig overzicht te geven van alle feiten en elementen die hadden geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst, mag worden verwacht dat zij haar tweede ontmoeting met de man zou hebben aangehaald, te meer daar uit haar verklaringen op het CGVS blijkt dat zij door deze man persoonlijk werd aangesproken als “schoonmoeder” en zij hierdoor naar eigen zeggen heel bang werd dat de bendeleden haar dochter zouden afnemen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14). De vaststelling dat verzoekster op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas onvermeld liet, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekende partijen bieden verder geen enkele verklaring of verschoning voor het onwaarschijnlijke feit dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van verzoeksters tweede ontmoeting met de man die het wapen in hun tuin zou hebben opgeraapt en voor de tegenstrijdige verklaringen die zij hierover hebben afgelegd. Evenmin gaan zij in op de pertinente overweging dat verzoeksters verklaringen over deze ontmoeting niet kunnen overtuigen, zoals in de hoger weergegeven motieven op goede gronden wordt toegelicht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er verder terecht op dat verzoekende partijen ook over de aangifte die verzoeker in verband met zijn problemen zou hebben gedaan geen overeenstemmende verklaringen hebben afgelegd. Hierover zet de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker het volgende uiteen:

“Aan het CGVS verklaarde u dat u de aangifte indiende op 12 december 2019 en ze u toen zeiden dat ze het gingen doorsturen naar de verantwoordelijke voor de opvolging. Op 13 december 2019 ging u vervolgens samen met uw echtgenote naar de plaats waar u meer details kon geven. Gevraagd waar u deze aangifte juist hebt ingediend, verklaarde u dat het bij het parket-generaal was van de republiek El Salvador (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of u vòòr u naar het parket ging ook naar de politie was geweest, bevestigt u dat u dit inderdaad al had gedaan op 11 december 2019, maar ze u daar vertelden dat het beter was om naar het parket-generaal te gaan (CGVS, p. 18). Ook uw echtgenote verklaart initieel dat de aangifte werd ingediend op 12 december 2019, maar zij stelt dat u op 12 december 2019 naar een politiecentrum ging, en u daar vervolgens werd doorgestuurd naar het parket (CGVS (...)B, p. 10-11), en dus niet daags tevoren op 11 december 2019 zoals u beweerde. Dat jullie ook hier geen coherente verklaringen over weten af te leggen, haalt de geloofwaardigheid van jullie problemen nog verder onderuit. Dat u het overigens naliet om iets in de klacht te vermelden van het incident van 29 november 2019, terwijl jullie dit beiden aanhalen als de concrete aanleiding van jullie problemen, komt jullie geloofwaardigheid hoegenaamd niet ten goede. (...) U stelt verder ook geen enkele moeite te hebben gedaan om deze beweerde aangifte verder op te volgen, terwijl van u verwacht kan worden dat, indien u werkelijk vreesden voor jullie levens, u ook enige moeite doet om uw zaak verder op te volgen bij de autoriteiten van uw land (CGVS, p. 14).”

De Raad is van oordeel dat de data waarop verzoeker naar de politie respectievelijk het parket-generaal ging om klacht in te dienen tegen zijn vermeende belagers niet als details kunnen worden aangemerkt in het relaas van verzoekende partijen. Het betoog van verzoekende partijen “*dat het niet evident is om dergelijke details te onthouden en dat er rekening dient te worden gehouden met alle aspecten in het dossier en hetgeen zij hebben moeten doorstaan*” is dan ook niet dienstig om de vastgestelde discrepantie in hun verklaringen te verklaren. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder niet dat deze discrepantie door de adjunct-commissaris-generaal beschouwd wordt als “*een reden om het hele relaas in twijfel te trekken*”, zoals verzoekende partijen stellen. De Raad wijst erop dat de bestreden

beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

Voorts merkt de adjunct-commissaris-generaal terecht op dat verzoekende partijen verschillende verklaringen hebben afgelegd over het telefoontje dat verzoeker zou hebben moeten aannemen op 30 november 2019. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“U beweert namelijk dat er tijdens dit telefoontje expliciet tegen u werd gezegd dat u sprak met iemand van de Mara Salvatrucha (CGVS, p. 15). Echter, gevraagd aan uw echtgenote of er aan de telefoon gezegd is of het een bendelid was met wie u sprak, stelt ze eerst onomwonden van niet (CGVS (...)B, p. 16). Wanneer haar er vervolgens op gewezen wordt dat u verklaard hebt dat dit wel aan de telefoon werd gezegd, wendt ze eerst voor niet exact gehoord te hebben wat er aan de telefoon werd gezegd, alvorens het haar plots te binnen zou schieten dat u haar inderdaad hebt verteld dat het de Mara Salvatrucha was die u aan de lijn had (CGVS (...)B, p. 16). Deze bijstelling kan echter niet overtuigen, zeker gezien uw echtgenote ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het wellicht om de MS gaat (DVZ verklaringen 30 juni 2020 (...)B, p. 2, punt 5).”

Het betoog dat verzoekster niet elk detail van het telefoontje kan navertellen nu zij alles daarover vernomen heeft van verzoeker, verklaart niet waarom zij aanvankelijk zonder meer ontkende dat aan de telefoon expliciet werd gezegd dat het een bendelid was dat sprak om vervolgens, na confrontatie met verzoekers andersluidende verklaringen, zich plots te herinneren dat verzoeker haar inderdaad vertelde dat er aan de telefoon gezegd werd dat het de MS was die belde. Dat verzoekster hierover dermate wisselende en met de verklaringen van verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, schaadt verder de geloofwaardigheid van verzoekende partijen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen ongemoeid laten waar de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoeker nog als volgt overweegt:

“Het is tevens opmerkelijk dat u beweert dat jullie leefden als gevangenen in jullie eigen woning (CGVS, p. 14, 17). U bent echter blijven doorwerken tot 15 januari 2020, zonder problemen (CGVS, p. 8, p. 18). Gevraagd om welke reden uw echtgenote buitenkwam, haalt u geen enkele reden aan waarom ze nog is buitengekomen, maar benadrukt u dat ze een gevangene was in haar huis, en dat ze als ze zou besluiten het huis te verlaten, ze haar gemakkelijker zouden kunnen laten verdwijnen, ontvoeren of vermoorden en dat jullie daarom besloten om als gevangenen thuis te zitten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaart dan weer initieel dat toen het incident zich voordeed, het moeilijk was om naar de markt te gaan en dat ze om de twee weken ging zodat ze niet altijd op straat zou moeten gaan vermits ze sinds het incident thuis met de kinderen opgesloten zat (CGVS (...)B, p. 6). Echter later verkondigt ze dan weer dat ze om geen enkele redenen nog naar buiten ging en nog één keer naar de markt ging (CGVS (...)B, p. 13). Wanneer ze gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, herhaalt ze slechts dat ze opgesloten zat en dat ze een keer boodschappen is gaan doen twee weken na het incident en nog een keer ongeveer een week voor jullie vertrek (CGVS (...)B, p. 17), wederom iets anders dan ze al verklaard had. Dat jullie ook hier geen coherente verklaringen over weten af te leggen, doet nog verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

(...)

Tot slot moet er ook worden opgemerkt dat uw houding na uw vertrek niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U reisde via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat er benedeleden aanwezig zouden zijn in Spanje (CGVS, p. 11), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat de vrees die u aanhaalt in verband met uw dochter, L. N (...), dat benedeleden haar gaan achtervolgen, zich zouden kunnen gaan interesseren in haar en haar als hun vrouw inschakelen (CGVS, p.19), louter hypothetisch is. Noch u, noch uw echtgenote, noch uw dochter zijn namelijk aangesproken door benedeleden over uw dochter (CGVS, p. 19). Dat uw vrouw dan nog beweert dat de man die het wapen in jullie tuin was komen oprapen ‘schoonmoeder’ tegen haar zei, alsof hij geïnteresseerd was in jullie dochter, toen ze hem terugzag ongeveer een week voor uw vertrek en zij dit niet eens aan u vertelde, ook niet na jullie vertrek uit het land (CGVS (...)B, p. 14), is hoegenaamd niet geloofwaardig (cfr. supra).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het vindt verder geen steun in hun eerdere verklaringen dat de bedreigingen erger en erger werden *“naarmate verzoekende partij klacht indiende en bescherming vroeg aan de El Salvadoraanse autoriteiten”*, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften poneren. Uit hun verklaringen blijkt niet dat er zich sinds 12 december 2019, de dag waarop verzoeker klacht zou hebben ingediend bij het parket-generaal, nog geloofwaardige confrontaties met bendeleden hebben voorgedaan of dat zij nog bedreigingen hebben ontvangen. Aan verzoeksters ontmoeting een week voor hun vertrek met de man die een wapen in hun tuin zou zijn komen oprapen kan, zoals hoger gesteld, geen geloof worden gehecht. Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk dat er tussen 30 november 2019 en zijn vertrek op 20 januari 2020 niets meer gebeurd is en dat het niet erger werd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 18). Nochtans zou verzoeker op 12 december 2019 klacht hebben ingediend tegen zijn belagers, niettegenstaande hun expliciete waarschuwing dit niet te doen, en nadien nog gedurende een maand met verzoekster thuis zijn blijven wonen alvorens El Salvador te verlaten. Zelfs al zou er enig geloof kunnen worden gehecht aan de bedreiging op 30 november 2019, *quod non*, dan nog zijn er geen ernstige en concrete aanwijzingen dat de bendeleden op de hoogte zouden zijn geweest van de klacht, dan wel de intentie zouden hebben gehad om hun bedreigingen naar aanleiding van deze klacht effectief uit te voeren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees voor de MS niet aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg is hun betoog dat zij niet op de bescherming van de nationale autoriteiten konden rekenen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen dit overigens niet aan. Zoals ook door de adjunct-commissaris-generaal terecht werd vastgesteld, hebben verzoekende partijen na hun beweerde aangifte geen enkele moeite gedaan om deze verder op te volgen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 17). De bij de verzoekschriften gevoegde algemene informatie over corruptie bij de politie (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) doet geen afbreuk aan deze vaststelling en is dan ook niet dienstig.

Hun opmerking in de verzoekschriften dat zij niet veel informatie kunnen geven over de bendeleden daar zij zo weinig mogelijk met hen in contact trachtten te komen en de bendeleden bovendien niet met hun identiteit te koop lopen, vormt geen dienstige argumentatie ten aanzien van het geheel van de hoger aangehaalde onaannemelijkheden en incoherenties, dat van aard is de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees van verzoekende partijen op fundamentele wijze te ondermijnen.

Voor het overige verwijzen verzoekende partijen naar de door hen afgelegde verklaringen over de gebeurtenissen die hen ertoe gedwongen zouden hebben hun land van herkomst te verlaten, menen zij dat de adjunct-commissaris-generaal de ernst van de situatie in El Salvador minimaliseert en verwijten zij haar een *“totaal gebrek aan inlevingsvermogen”* in hun situatie. Zodoende weerleggen noch ontkrachten zij de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen met de bende MS niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële

voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN